

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 184/2024
26.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Мирела Катић Бабић, адвокат из ..., против тужених ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Предраг Савић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Београду, у седници одржаној 26.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 54873/21 од 21.11.2023. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Београду.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 54873/21 од 21.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев, којим је тражено да се утврди да је ништаво писмено завештање пред сведоцима завештаоца покојног КК, бившег из ..., којим је пок. КК располагао целокупном имовином која се састоји од куће у Београду, у улици ... бр. .. и имања у селу ..., на начин што је исте завештао ЈЈ из ..., ул. ... бр. .. и сада пок. ЈЈ бившем из ..., ул. ... бр. ..., и то 1/2 целокупне имовине ЈЈ и 1/2 целокупне имовине пок. ЈЈ, чији су законски наследници – тужени супруга ЖЖ, син ЗЗ и ћерка ИИ, рођ ..., сви из ..., а чије постојање је утврђено пресудом Основног суда у Ваљево судска јединица у Мионици П 1758/10 од 13.06.2012. године, што су тужени дужни да признају и трпе да се заоставштина пок. КК расправи на основу закона. Ставом другим изреке, тужиоци су обавезани да туженима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 247.500,00 динара.

Против наведене пресуде тужиоци су изјавили жалбу, па је предмет достављен Вишем суду у Београду, који се решењем Гж 4413/24 од 14.03.2024. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужилаца изјављеној против првостепене пресуде, а списе предмета уступио Апелационом суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Апелациони суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност, а предмет је у прилогу акта Гж 2029/24 од 17.04.2024. године доставио Врховном суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ бр. 10/23) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Апелациони суд у Београду.

Одредбом члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то: на решења донета у грађанскоправном спору; на пресуду у спору мале вредности; на одлуке донете у поступку извршења и обезбеђења; на решења донета у ванпарничном поступку, док је одредбом члана 26. став 1. тачка 3. истог Закона, предвиђено да апелациони судови одлучују о жалбама на пресуде основних судова у грађанским споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да су спорови мале вредности, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ставом 4. истог члана прописано је да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу ако вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби не прелази износ од 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 469. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

У конкретном случају побијаном првостепеном пресудом одбијен је тужбени захтев, којим је тражено да се утврди да је ништаво писмено завештање пред сведоцима завештаоца покојног КК, којим је завешталац располагао целокупном имовином која се састоји од куће у Београду, у улици ... бр. .. и имања у селу ... . Вредност предмета спора у тужби означена је износом од 100.000,00 динара.

Имајући у виду предмет тражене судске заштите, не ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, без обзира на означену вредност предмета спора. Како се ради о спору у коме се тражи утврђење ништавости завештања којим је завешталац располагао својом непокретном имовином, у питању је правни основ располагања, наслеђивања односно стицања права својине на непокретности, због чега се такав спор према члану 469. ЗПП, не може сматрати спором мале вредности, па је за одлучивање о жалби на првостепену пресуду, стварно надлежан Апелациони суд у Београду.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**